

ΕΦΗΜΕΡΙΣ ΠΟΥ ΤΗΝ ΓΡΑΦΕΙ Ο ΣΟΥΡΗΣ

Τὸν ἕκτον διατρέχουμεν καὶ δέκατόν μας χρόνον
καὶ μένει πάλιν ἔδρα μας ἡ γῆ τῶν Παρθενῶνων.

Εἰκοσιμία μηνὸς Αὐγούστου,
φρίκη τῆς δίκης τῆς ἀνηκούστου.

Ἔτος χίλια κ' ὀκτακόσα κ' ἐνενῆντα σὺν ἐννιά,
νέοι πόλεμοι λυσσώδεις μὲς 'στὸν ψεύτη τὸν ντουνηῖ

Ἑβδομήντα κ' ἑξακόσα,
πάλι περνοδὶν' ἡ γλῶσσα.

Ὁ Φασουλῆς περιπατῶν
σάν Νῶε μετ' τὴν Κιβωτόν.

Ὁ Φασ.—Σία λοιπὸν κ' ἀράξαμε μετ' στρίψιμο μῆλα
'στὴν ἄκρη τοῦ Τρελλοῦ.

Ἰδοὺ τὸ νέον Ἀραράτ, τοῦ ποτιέθρου τῆρος,
ἐδῶ σταμάτα, Κιβωτὸς τοῦ Νῶε Φασουλῆ,
ἐδῶ κ' ἐγὼ διασωθεὶς σαλπίζω διατόρως
δσα λαμπρὰ κατῴρῳσε περιδοξὸς φυλή.

Νέας βροχῆς κατακλυσμὸς τὸ γένος κατεπόντισε,
ποῦ μέγα κ' ἀρειμάνιον ἀπήστραψε κ' ἐβρόντησε,
τῆς Στυμφαλίας τὰ νερά κατέπνιξαν τὴν πόλιν,
ποῦ πάντα πανωλόβλητος δὲν σκιάζεται πανώλην,
ἐγὼ δὲ πῆξας Κιβωτὸν
ἀπὸ τὰ κλέη νικητῶν

ἐγλύτῳτα φαιελικῶς 'στῆς συμφορᾶς τὸν σάλον
μετ' ὧσα πολυποίκιλα μικρὰ μετὰ μεγάλων.

Ἰδέτε . . . διακρίνεται θαμπὰ θαμπὰ καὶ μόλις
τὸ δοξαστὸν ποτιέθρον, τῶν πόλεων ἡ πόλις,
ὅπου τελοῦνται τᾶφραστα καὶ τᾶρρητα μυστήρια,
ποῦ παίζουν κ' οἱ ξεκάλτσωτοι μὲς 'στὰ χρηματιστήρια,
καὶ βγαίνουν Ρότσιλδ κ' Ἀστορες
οἱ πρότερον γυμνοί,
καὶ γίνονται προγᾶστορες
οἱ τέως ἀχαμνοί.

Νάτην ἡ Μπόρσα . . . χάνεται καραβοτσακισμένη,
μήτε φωνή, μήτε μιλιὰ,
κ' ἀπὸ τοῦ Μάτσα τὰ μαλλιά
πιαστήκαν οἱ πνιγμένοι.

Νὰ προτάσεις, νὰ συμβάσεις, νὰ σωρὸς ἐδῶ κ' ἐκεῖ,
νὰ κ' ὁ Βλάχκαλης κ' ὁ Μάτσας κ' ἡ Βιομηχανική,
'δέστε καὶ παππάδων ράσσα

καὶ σπαθιά ποῦ κόβουν πράσσα
πῶς ἐπνίγησαν κ' ἐκεῖνα μὲς 'στὴν μπόρα τῆς βροχῆς,
κ' ἐπιπλέουν συντριμμάτων
καὶ κλεινῶν κατορθωμάτων
ὡς ναυάγια μεγάλα τῆς μεγάλης ἐποχῆς.

Σπιρουνάτοι, ρασσοφόροι,
ἐγιναν σπεκουλατόροι,
σὲ πιλίκια σπαθᾶτων 'βρίσκω τώρα 'μετοχαῖς,
ποῦ τῆς ἔλουσαν βροχαῖς,
μὰ τινάζω κ' Ἐπισκόπων φαρδομάνικα πλατεῖα
κ' ἀπ' ἐκεῖ πετοῦν ἀξίαις κ' Ἐργοληψιῶν χαρτιά.

Νάτην ἡ πνιγμένη Μπόρσα, τῆς Ἀθήνας ὁ λοιμὸς,
νὰ τὸ τέμενος τὸ πρῶτον κ' ὁ περίβλεπτος βωμὸς,
νὰ παλαιστρα σπαθοφόρων, νὰ παππάδων Ἐκκλησία,
νὰ μετᾶληψις καὶ δεῖπνος κ' ἐκατόμβη καὶ θυσία.

Πῶς ἐχάθη τόσος πλοῦτος, πῶς ἐπνίγη τόσον κλέος
'στὰ νερά τῆς Στυμφαλίας,
κ' ἐγὼ τώρα κλαίω μόνος νηστικός καὶ ψωραλέος
τὴν κοιλάδα τῆς εὐκλείας.

ὦ! τί φρικτὸς κατακλυσμὸς κ' ἀνέλπιστος, Θεέ μου! . . .
νὰ τὸ φτωχὸ Ἰαμπεῖο,
νὰ τὸ Δαφνί, ποῦ 'κόφαμε τῆς δόξης τοῦ πολέμου,
καὶ τὸ Φρενοκομεῖο.

Νὰ ρήτορες ἐγκύμονες σχεδίων ἐκστρατείας,
νὰ κ' ἡ Βουλὴ τῆς μόμολας καὶ τῆς ὀλονυκτίας,
νὰ σχέδια προσόψεων καὶ νέων ὑπονόμων
σάν φρόκαλα τῶν δρόμων,
ἐπῆγαν ὅλα τοῦ κακοῦ,
τούτ' ἄλ' ἐγκοῦ, τούτ' ἄλ' ἐγκοῦ.

Νὰ Γαλλικά συστήματα
και βράστα και βλαστήματα.
Κορδόνα τριδίπλα κ' ἔλθαις,
χρυσῶν νικῶν βραβεῖα,
τῶν Πατρικίων ἢ κοιλιᾶς
κι' ἢ πλάσις ἢ Πληθεῖα.

Και λόγια κορακιστικά
και σχήματα Φασουλικά
τοῦ κάθε λάλου και μουγγού,
τούτ' ἄλ' ἔγκου, τούτ' ἄλ' ἔγκου.

Ζεύκια χορτάτων Βουλευτῶν,
καρτσιλαμάδες χορευτῶν,
κρασοκατάνυξις πολλή,
ποῦ διαχύσεις προκαλεῖ.

Και σοβαρά και χωρατά,
νέων δογμάτων σκαπανεῖς,
και σκέψεις κι' ἀγκομαχητὰ
περὶ προόδου φωτεινῆς
και μέλλοντος ἰδανικοῦ,
τούτ' ἄλ' ἔγκου, τούτ' ἄλ' ἔγκου.

Και Σύμβουλοι Δημοτικοί,
ποῦ σοῦ κολλοῦν στή ράχη
τὴν φάτσα των τὴν κλασική,
και βράζουν Τουρκομάχοι
μὲ πῦρ πυρὸς ἐκλογικοῦ,
τούτ' ἄλ' ἔγκου, τούτ' ἄλ' ἔγκου.

Τὰ στόματα ποῦ μᾶς 'μιλοῦν
μὲ λόγους γιὰ τὸ μέλλον,
κι' ὄλων τὰ μοῦτρα πιτσιλοῦν
δι' ἐκρωῶν σιέλων.

Τάσφαιρα κι' ἐνσφαιρα πυρὰ
εἰρήνης ἀδίδου,
ὅλα τὰ πόκρυφα νερά
τοῦ λεκανοπεδίου.

Νάματ' ἀόρατα πηγῶν,
ποῦ δὲν τὰ βλέπουν βλάχες,
τὰ σύμβολα τῶν ἐκλογῶν,
τὰ φράγκικα κι' ἢ βράχαις.

Τοῦ Σουμαρίπα τὸ νερό,
ποῦ σὲ μυστήριον περνᾷ
τοῦ Δραῦφους τὸ μπορντερώ,
και τὰ τσερβέλα μας γυρνᾷ.

Τῆς νέας ράτσας οἱ μπλαζέ,
οἱ Μπσαδέρρ με τοὺς Ροζέ,
Ζουρλίνδεν τῶν Ρωμηῶν ζουρλοῖ,
Μουρλίνδεν φλογερῆς ματιᾶς,
ὅπου τοὺς πρέπει γιὰ στολή
ζουρλομανδύας τῆς φωτιᾶς,
πληρόντονος τοῦ Κεντρικοῦ,
τούτ' ἄλ' ἔγκου, τούτ' ἄλ' ἔγκου.

Τὰ δίκαιά μας τὰ σεπτὰ
και τὰ γραπτά και τὰ γραπτά,
κι' ἀρμάτων δόξαις λαμπεραῖς
κι' ὄλαις ἢ δάφναις ἢ χλωραῖς
τοῦ μένους τοῦ πολεμικοῦ,
τούτ' ἄλ' ἔγκου, τούτ' ἄλ' ἔγκου.

Τὶ συντρίμματα κυττάζω δεξιὰ κι' ἀριστερὰ,
πλὴν ἰδοὺ κι' ὁ Περικλέτος σὰν λευκὴ περιστέρα.
Νάτον... ἔρχεται τρεχάτος σὲ τὸν Τρελλὸ νὰ μᾶς ἰδῇ
και στής μύτης του τὸ ράμφος τῆς ἑλθῆς βαστᾷ κλαῖ.

Φασουλῆς και Περικλέτος,
ὁ καθένας νέτος σκέτος.

Π. — Ο κατακλυσμὸς παρήλθε μόλις ἤλθες, Φασουλῆ,
μὲ τὴν ξύλινη φαμήλια, τὸ γαῖδουρι, τὸ σκυλί.
Δι' αὐτὸ σὲ βεβαιώνει τῆς ἑλθῆς αὐτῆς ὁ κλάδος,
ἐξελθ' ἐκ τῆς Κιβωτοῦ σου, λάλε Νῶε τῆς Ἑλλάδος.

Κρίμα κρίμα ποῦ δὲν ἦσαν, Φασουλῆ μου φουκαριᾶ,
νὰ φρενιάσῃς διψασμένος γιὰ τὰ δόλια τὰ νερά,
ποῦ μ' ἐκεῖν' ἀντιλαλοῦσαν καφφενέδες, σπήτνια, δρόμοι,
και νὰ πῆς και σὺ μιὰ γνώμη.

Εἶχε γίνει Στυμφαλία μὲ πολλῶν ρητόρων σάλια
κι' εἶδα κι' ἐκροᾶς αἱμάτων ἀπὸ κάμπουσα κεφάλια.
Μὰ κι' ἐγὼ μὲ τόσους ἄλλους
εἶχα γιν' ὑδραυλικός,
κι' ἔτρεχα μανιακὸς
στής νεροποντῆς τοὺς σάλους.

Πῆρα Μάουζερ, Φλωμπέρ,
κι' ὠπλισμένος δυνατὰ
ἤμουν και μὲ τοὺς ὑπέρ,
ἤμουν και μὲ τοὺς κατὰ.

Εἰς τὴν πόλιν τῶν μαρμάρων, τῶν Ἀπτερῶν τῶν Νι-
τὰ νερά τῆς Στυμφαλίας ἰδεῶδες ἐθνικόν. (κῶν,
Ἐξεχάσθησαν μ' ἐκεῖνα τὰ στρατεύματα κι' οἱ στόλοι,
κι' ὅπως ἔλεγαμε σὲ χρόνους περασμένους μιὰ φορὰ
πῶς θὰ γίνῃ κάθε πέθος σὰν θὰ πάρουμε τὴν Πόλι,
τώρα λέμε πῶς θὰ γίνῃ σὰν μᾶς ἔλθουν τὰ νερά.

Τὶ σωρὸς μηχανικοί,
νὰ προτάσεις ἀπ' ἐδῶ,
νὰ προτάσεις ἀπ' ἐκεῖ,
ποῦ δὲν πρόφθαινα νὰ 'δῶ.

Ὅλ' οἱ πρῶν Τουρκομάχοι σχέδια νερῶν σκορπᾶνε,
κι' ἐβλεπα πολλοὺς νὰ τρέχουν και τοὺς ῥώτησα ποῦ
κι' ὁ καθένας παρλαπίπας μ' ἀπαντοῦσε σοβαρά: [πᾶνε,
« πᾶω γιὰ τὴν Στυμφαλία νὰ μετρήσω τὰ νερά ».

Εισεβέρκωμα, παροξυσμὸς
τῆς παρελθούσης ἐποχῆς,
κι' ἐξέγερσις κι' ἀναδρασμὸς
κάθε Ρωμαϊκῆς ψυχῆς.

Ἐγὼ δὲ βλέπων, Φασουλῆ, τοὺς ἄνδρας τοῦ καιροῦ μου
νὰ πολεμοῦν γιὰ τὰ νερά
τὰ πόκρυφα και φανερά,
ἡμέρα νύκτα σκεπτικὸς πῆγαινα πρὸς νεροῦ μου.

Κι' ἐνῶ σφοδρὸς ἐμαίνετο καυγᾶς περὶ νεροῦ
σὲ φαγοπότι τῶστρωνε Βουλὴ ποῦ μᾶς τιμᾷ,
κι' ὁ κύριος Σιμόπουλος, λεβέντης τοῦ χοροῦ,
ἔχρυσε τὸν Ἀράπικο και τὸν Καρτσιλαμά.

Κι' ὅσους ἐπαραθέριζε παννύχιος νηστεία
τοὺς 'φούσκωνε, βρὲ Φασουλῆ, τραπέζι πληρωμένο,
κι' ὁ Κόντης τοὺς ἐχόρταινε μὲ σοβαρὰ κι' ἀστεία
κι' ἔτσι γιὰ μὰ τοὺς ἔκανε τὸν Ἀγγλομαθημένο.

Κι' ἔκανε τὸν Κιμπερλέυ,
κι' ἔκανε τὸν Τσαμπερλαῖν,
και τοὺς λέει και τοὺς λέει
και τοῦ λένε και τοῦ λέν.

Νὰ σαμπάνιζαις γιὰ νερό
μὲς στής δίψας τὸν καιρὸ,
ἵπποῦρα, στήν ὑγείᾳ μας, φέρτε τὰ λαλούμενα,
τὸ ρημάδι πῆρε δρόμο στὰ καλὰ καθούμενα.
Ἐλα κέρνα, παππαδιά,
τοῦ Κουβέρνου τὰ παιδιὰ.

Τόκα μία, τόκα δύο, τόκα πέντε, τόκα δέκα,
φέρτε και καμμιὰ γυναῖκα
μὲ κορμάκι λιγερὸ
γιὰ νὰ σύρῃ τὸν χορὸ.

Κι' ἐγὼ 'ψηλὰ 'πηδούσα
και μόνος τραγουδοῦσα
Ποῖος εἶδε πράσινο δέντρο,
παππαδοπούλα τοῦ παππά,
ἐμπῆχαν χιεφταῖς σὲ μάντρι,
και τὰ δὴμάδῃ τὰ λοιπά.

Κι' ἐξώδευαν ἀλύπητα Ρωμᾶνος και Βουδούρης,
δὲν πᾶντλεμαν τοῦ κόμματος, γαλάντηδες σωστοί,
κι' ἐπέκρινε τὰ γούματα καθένας κουσκουσούρης
και γιὰ τῆς λίστας ἔλεγον, γραμμέναις Γαλλιστί,
ἀλλὰ κι' ἡ λίσταῖς ἔγιναν τῶν νηστικῶν βορά,
τῆς Ἀντιπολιτεύσεως παιζούσης ταμπουρά.
Μὲς σὲ τοῦ Κουβέρνου τὴν αὐλὴ
γλάροι μαζεύτηκαν πολλοί,
και μὲ τὸ μάτι νηστικὸ
ἐλῖμαζαν γιὰ Κεντρικό.

Θέλουν νομίσματα χρυσά,
θέλουν μπαξίσια περισσά,
στέλλουν μπιλιέτα και κρυφαῖς
σημειωσίσεις και γραφαῖς.

Ποῦ τραβᾷς, παππαδοπαῖδι κι' Εὐταξία τῶν γραμμάτων;
 πᾶν νὰ κλεισθῶ μονάχος ὅτ' ἡ Μονὴ τῶν Ἀσωμάτων.
 Μὲ δασκάλους καὶ δασκάλαις τῶν ἡμετέρων μου γραφτὸ
 νὰ συγχύζωμαι, νὰ ρέβω, καὶ νὰ παίζω τὸν κρυφτό.

Μὲ τὴν λούπα, μὲ τὸ κιάλι,
 ἔμπρὸς ὅτ' ἡ πόρταις, ἔμπρὸς ὅτ' ἡ σκάλαις,
 μὲ φερμάρουν οἱ δασκάλοι,
 μὲ φερμάρουν ἡ δασκάλαις,
 κι' ὁλοένα μὲς ὅτ' ἡ ζέστη
 μὲ διώκουν ἀπὸ νύκτα
 ὅπως ἄλλοι. Ἐριννὺς
 κυνηγοῦσαν τὸν Ὀρέστη,

κι' ἀπ' ὀπίσω κι' ἀπὸ ἔμπρὸς μου σηκωμένα διακρίνω
 τοῦ δασκάλου τὴν ὀμπρέλα, τῆς δασκάλας τὸ μπρελένο.

Κι' ὁ δαδούχος μὲ τὴν ὥραν τῶν νυκτερινῶν φασμάτων
 πάει μόνος καὶ τεπτίλι ὅτ' ἡ Μονὴ τῶν Ἀσωμάτων,
 κι' ἀμπαρόνεται μὲ φόβον καὶ μ' ἀπόφασιν τελείαν
 μήτε κανενὸς νὰ κἀνῃ, μήτε καὶ καμμιᾶς χατῆρι,
 κι' ὡς ὁ Χάμλετ τοῦ φωνάζω πρὸς τὴν κόρην Ὀφελίαν:
 «πῆγαινε σὲ μοναστήρι, πῆγαινε σὲ μοναστήρι.

Κι' ἐπὶ τέλους, Φασουλῇ,
 πῆρε τέλος κι' ἡ Βουλῇ,
 καὶ ὅτ' οὗτος τόπος τῶν ἐπῆγαν Βουλῆφοροι σὰν θρεφτά-
 ειχαν φύγει μπακαλιάροι κι' ἐγυρίσανε μανάρια. (ρια,

Φασ.—Κι' ἐγὼ, φίλε Περικλέτο, γιὰ τὰ μάτια κτημα-
 ἀσθενῶν ἐξ ἀσιτίας, (τίας,
 ἐκαθόμουν γιὰ ρωμάντισον ὅτ' ἡ Πανσέληνο καρὸ
 καὶ κοντὰ μου καὶ μακρόθεν ἐλαμπύριζαν πυρσοί,
 καὶ μὲ ρόχθους καὶ μὲ φλοίσβους ἐπερνοῦσα τῆς βραδυαῖς
 καὶ φαρδύς πλατὺς στρωμένος ὁ στοῦ γιαλοῦ τῆς ἀμμου-
 (διαίς
 καρτεροῦσα μὲ λαχτάρα τὰ πλεούμενα τοῦ Στόλου
 νικηφόρα ὅτ' ἡ Περαιὰ νὰ γυρίσουν ἐκ τοῦ Βώλου.

Κι' ἐπερ' ἀπὸ τὴν θάλασσα καὶ τὴν γλυκοφιλοῦσα
 καὶ σὰν τὸν Θῆρσι μόνος μου μὲ πόνο τῆς ἡμιλοῦσα:
 «φέρτα μας τέλος, φέρτα μας, νὰ λείψουν νέοι τρόμοι,
 τόσος καιρὸς ἐπέρασε καὶ πολεμοῦν ἀκόμη.»

Αὐρα κάποτε ζεφύρου μυρωμένη κι' ἀπαλὴ
 ὁσκόρπιζε τὰ κατσαρά μου, μοῦ ἔγαράλιζε τὸ σῶμα,
 πλὴν ἡ Σοῦδα, Περικλέτο, δὲν βρωμοῦσε καὶ πολὺ,
 μόνο τόση δὲ βρωμίτσα γιὰ νὰ λὲς πῶς εἶναι βρῶμα.

Καὶ τὸ θέατρον ἐκεῖνο τοῦ Φαλήρου τί σεμνὸ!
 μήτε χέρι, Περικλέτο, δὲν ἐκύτταζες γυμνὸ,
 μόνον ἓνα βράδυ βγήκαν ὅτ' ἡ σκηνὴ μὲ σωδρακάδα
 γιὰ νὰ πάρουν, καθὼς εἶπαν, τὴν νυκτιάτικη φρεσκάδα.
 Μὰ τί θέατρο, ψυχὴ μου! . . . σὰν Σχολεῖο, σὰν Ἐκ-
 ἡθική ποῦ πάει γόνα, [κλησιὰ,
 κι' ἔτρεχε ὅτ' ἡ διδασχὴ τοῦ μέσ' ἀπὸ τὴν Κηφισιά
 καθεὶ κόμ' ἰλ' φὸ κοκκῶνα.

Κι' ἐπερνοῦσε κορδωμένη μὲ τῆς δόξας τῆς τὰ ράκη
 ὅτ' ἡ ράτσα τῶν πολέμων ἡ γρινιάρικα κι' ἡ κλαψοῦ,

διὰ βάζα καὶ γιὰ τὸν Κόντη πῶς πηγαίνει ὅτ' ἡ Λουτράκι
 κι' ὁ Καραπαυλὸς πῶς φεύγει ὅτ' ἡ Λουτρά τῆς Αἰδηψοῦ,
 κι' ἔλεγα κι' ἐγὼ νὰ πᾶν ὅτ' ἡ Λουτρά τοῦ Βιαρίτσ,
 ὅλοι φῆφο τοῦ Μερκούρη καὶ ὅτ' οὗτος Ἀπτικάρχας πρίτσ.

Ὁ λαοφιλὴς Μερκούρης ὑποψήφιος τοῦ κόσμου,
 καὶ δικὸς σου καὶ δικὸς μου.

Πάντα χαρακτήρ γενναῖος, πάντα λιγερὸς λεβέντης,
 καὶ τοῦ πρέπει δίχως ἄλλο νὰ βῇ Δημάρχος ἀφέντης.

Περ.—Ἦλθε δὲ κι' ὁ Θεοδωράκης μέσ' ἀπὸ τὴν Κηφισ-
 μὲ φρεσκάδα καὶ δροσιὰ [σιὰ
 τοὺς πιστοὺς νὰ κατηχήσῃ
 κι' ὑποψήφιον νὰ χρίσῃ,
 κι' ὑπενθύμισε ὅτ' οὗτος φίλους μεγαλεῖα περασμένα,
 μὰ κατὰ λαβε τὰ σκοῦρα καὶ δὲν ἔχρισε κανένα.

Ὁ Μερκούρης, ὁ Μερκούρης, τὸν σηκώνουνε ὅτ' ἡ χέρια
 καὶ τοῦ ρίχνουν περιστέρια.
 Ὅλοι φῆφο τοῦ Μερκούρη
 κι' οἱ Κοτζαμπασήδες σκοῦροι.

Φασ.—Γειά του γειά του, ζήτω, μπράβο,
 κι' ὁ λαὸς ἐπῆρε κάθο.
 Ἐκανε Νοσοκομεῖο, ποῦ φεγγοβολεῖ καὶ λάμπει,
 κι' ὁ καθένας λαχταρᾷ
 ν' ἀρρωστήσῃ μιὰ φορὰ
 καὶ πηδώντας μέσα νὰ μπη.

Καὶ τὸν ἄρρωστο τὸν Δῆμο, πρὶν γιὰ πάντα τὰ κορδῶση,
 σὰν γιατρὸς θὰ προσπαθήσῃ ζωὴ λίγη νὰ τοῦ δώσῃ

Μούρις, μπούρις καὶ σεκούρις,
 ζήτ' ὁ Δημάρχος Μερκούρης,
 ὁ κοσμάκης τώρα θέλει
 Δημάρχὸ τοῦ τὸν Μερκούρη,
 μὴ θυμῶνῃς, κύρ Μικέλη,
 καὶ δὲν σ' εἶπαμε καμπόυρη.

Περ.—Ἀκονίζονται γιὰ τοῦτον λαϊκῶν ρητόρων γλῶσσ-
 καὶ γι' αὐτὸν στοιχηματίζω μιὰ δραχμὴ μὲ πεντακόσας, [σαις
 κι' ἔλα τώρα, Φασουλῇ,
 ψηφοφόρε ντερτιλῇ,
 μ' ἓνα φῶσφορο νὰ πάμε ὅτ' ἡ Μερκούρη τὸ σαλόνι,
 τοῦ κορμῆλο δὲν πέφτει καὶ καρφίτσα καὶ βελόνι.
 Κόβει τῶν τζακιῶν τὸν βῆχα, κόβει τῶν τζακιῶν τὴν φέρα,
 καὶ γι' αὐτὸν ὅτ' ἔχῃς χάρι, δὲν θὰ φᾶς στηλιάρι τώρα.

Δασκῆμον νευρολόγον, Μιχαὴλ τοῦ Κατσαρά,
 περὶ νόσων φρενιτικῶν σπουδαῖα τὸν βιβλίον,
 ἐκεῖ γνῶσις, ἐκεῖ πείρα, κι' ἐπιστήμη μὴ φορὰ,
 ὅλας τὰς φρενοπαθείας σωφρονέσται ἀναλύων.
 Καὶ λοιπὸν ὅτ' ἡ νευρολόγον δόξα καὶ τιμὴ μεγάλη,
 τὸν μεχθήσαντα νὰ βγάλῃ
 τὸν περίπυστον τὸν τόμον, ποῦ χρειάζεται πρὸ πάντων
 ὅτ' ἡ κλεινὴ Φρενοκομεῖον τῆς πατρίδος τῶν γιγάντων.

Μὰ λὲς ὅτ' ἡ κοῦβάρια, δηλαδὴ μιὰ φάρτα ξακουσμένη,
 σπέρτο μονάχο, πετακτὴ, κι' ἐκτάκτως τυπωμένη,
 τοῦ Νικολάου Δασκαρή, σπουδαίου φαρσαδόρου,
 δοκιμωτάτου κωμικοῦ κι' ἀξίως δαφνηφόρου.